

har ogsaa mange Eksempler paa, at Folk, der har gennemgaaet vore Militærskoler, ogsaa dem, hvor Undervisningen har haft et stærkt praktisk Præg, kort efter, at de har bestaaet Eksamen, har forladt Hæren. Deres Uddannelse har kostet Staten mange Penge, og Staten faar intet til Gengæld. Det er paakrævet, at der her gennemføres en Forandring.

I det hele taget vil jeg sige, at vi maa gøre noget for at reformere i vort Hærvesen, mange gamle Forordninger og stive Bestemmelser bør falde, det gælder baade ved Eksercitsen og ogsaa i Uniformsvæsenet. Meningsløse Forhold bør reformeres, jeg tænker f. Eks. her paa den Overlevering fra jeg ved ikke hvor mange Aar tilbage, vi har i Kategorien Oppasser. Vi kan ikke være bekendt at unge kraftige Mænd, selv om man kan sige, at det er en saakaldt Tjans for dem, holdes inde i flere Maaneder for at gaa som Oppasser og agere Gangpige, ja, man kan næsten sige, at de gør baade Guvernante- og Ammetjeneste.

En passende stor Hær og Flaade, hvis Mandskab er vel uddannet, vel disciplineret og, ikke mindst, vel udrustet, er Maalet, der maa naas. Man maa fra Regeringens og Rigsdagens Side gøre Rammerne saa gode som muligt, for at det Liv, som skal udfolde sig indenfor disse Rammer, kan faa de bedst mulige Kaar. Lederne og Lærerne i Hæren har en stor Opgave, vi kan med fuld Ret kræve af dem, at de yder en virkelig Indsats, vi maa sørge for, at deres Uddannelse foretages med det for Øje, at de forstaar deres Opgaves store Betydning, og gavnligt vilde det være, om den gode Lærer- og Ledertype, som vi allerede nu finder der i stort Antal, blev den absolut herskende indenfor Hæren. Der er talt mange gode Ord om Forholdet mellem Hæren og Folket; jeg vil haabe, at den nye Reform, hvis Gennemførelse vi staar overfor, maa blive en Reform, der ikke blot angaar Hærens og Flaadens Rammer, men ogsaa betyder et Skridt i Retning af, at man indenfor Rammerne virker saaledes, at man kan finde og vinde Folkets Tillid.

Ulrich: Den militære Kommission, der blev nedsat i Foraaret 1919, har afgivet Betænkning; i denne er der lige saa mange forskellige Forslag om Hærens Ordning, som der er forskellige politiske Partier repræsenteret i denne Kommission, og vi har hørt af det ærede Medlem, der talte paa Erhvervspartiets Vegne (Boa), at dersom dette Parti havde haft en Repræsentant indenfor Kommissionen, vilde der være kommet et

femte Forslag. Tiderne skifter. Den 7. Januar 1777 nedsatte højsalig Kong Christian den Syvende en Militærkommission. Denne sad i 88 Aar og skiftede selvsagt en Gang imellem nogle Medlemmer. Naar denne Kommission indgav Indstillinger til Kongelig Majestæt af en eller anden Art, ønskede Majestæten, at de skulde være enstemmige, og naar det skete, at en Indstilling ikke var enstemmig, skrev han i Marginen: Man maa enes. Og saa blev den sendt tilbage. I Løbet af ganske kort Tid kom den frem igen, og saa var man enedes om, hvad der nu skulde bestemmes. Jeg kunde fristes til at ønske, at Regeringen havde haft en saadan Myndighed, at den, da Betænkningen blev afgivet, havde skrevet: Man maa enes, og saa havde sendt den tilbage til Kommissionen, saaledes at den i Løbet af et Par Maaneder kunde have faaet den tilbage, og dette høje Ting kunde være gaaet til en Afgørelse af denne Sag uden den store Debat, som her finder Sted. Der er Mulighed for, at det vilde have tjent Landet til Bedste.

Dette er imidlertid ikke sket, vi har faaet disse Lovforslag forelagt her paa Tingets Bord, og vi faar dem samtidig med, at Kommissionens Betænkning bliver afgivet. Jeg maa i allerhøjeste Grad beklage, at denne Betænkning ikke kom os i Hænde før, saaledes at vi havde en rimelig Tid til at sætte os ind i det grundige Arbejde, der sikkert er udført i denne Kommission. Nu gaar jeg ud fra, at Ministeriet rimeligvis har tænkt, at de forskellige Kommissionsmedlemmer fra de forskellige Partier har holdt deres Partier nogenlunde à jour med, hvad der er foregaaet indenfor Kommissionens Rammer. Men jeg vil, uden derfor at fornærme nogen, have Lov til at sige, at det er nu en Gang saaledes her i Livet, at naar et Menneske kommer ind i en Kommission, saa bliver vedkommende Menneske samtidig i sine egne Tanker et meget stort og fremtrædende Menneske i Samfundet, og det volder somme Tider nogle Vanskeligheder for de paagældende at dale ned paa Jorden og give andre almindelige dødelige Underretning om, hvad der sker indenfor en saadan Kommissions Rammer. Jeg vil selvsagt i denne Forbindelse undtage de tre Per. Men det er alligevel saaledes, at vi menige Medlemmer af dette høje Ting, som ikke har haft den Ære at sidde i denne Militærkommission, kunde have ønsket at faa Lejlighed til at gennemgaa denne Kommissions Arbejde i Sømmene, men denne Lejlighed er blevet os berøvet.

Vi gaar nu til denne Debat om den fremtidige Militærordning uden at have faaet